27.09.2012 až 30.09.2012
Česko a Slovensko, možná trochu taky Rakousko nebo Maďarsko

Popis

Jak už sám název akce napovídá, bude se tři noci jezdit,

abychom se pak dva dny váleli u vody či jinde, hráli karty, popíjeli šamanskou vodu či se jinak bavili. A taky nasbírali trochu energie na další noční jízdu.
Tancovat začneme ve čtvrtek 27. září večer asi kolem 22. hodiny, místo startu upřesním podle účastníků, abychom to všichni měli zhruba stejně daleko na dojezd ze svých garáží.

Trasu plánuji převážně po České republice, její konkrétní podobu budu odhalovat v Mucholapce. A protože v noci není kde vysedávat u oběda nebo zastavovat pro kochání se výhledem do krajiny, neměl by být problém najet každou noc nejméně 324 kilometrů ?. Tanec bude ukončen v neděli dopoledne v místě, odkud už bychom to měli domů opět nějakou rozumnou vzdálenost.
Takže se těším na parťáky s dobrodružnou povahou, kteří si chtějí užít pár intenzivních zážitků při nočních, přesto pohodových, jízdách!

Jak to nakonec bylo

Tak to dopadá, když dva blázni (při vší úctě ke Shrekovi a Gapymu (myslím vší jako veškeré, ne vší jako patřící vši (tomu hmyzu)) u flašky jacka vymyslí pořádnou úleťárnu a třetí (to jako já) si to u jiné flašky jacka přečte a rozhodne se to zorganizovat… ? A co vlastně? No přece barbarský rubáš!
Se Shrekem jsem se ve čtvrtek večer skoro srazil ve dveřích steak pubu HarleyDavidson ve Vrútkách někdy kolem půl desáté. Oba jsme za sebou měli perný den, tak jsme se rozhodli trochu zvolnit a pořádně se najíst. Zvěřina, steak a mořské plody se zdály vhodnou kombinací. Původně zamračená obloha se začala protrhávat a v 00:24 jsme začali ukrajovat první noční kilometry. Před první vyhlídkou na Pulčinách, na hřebenu nad Francovou lhotou jsme měli první obdivovatelky, bylo to vlastně vzájemné - my jsme na oplátku obdivovali to množství steaků válejících se na louce.

Po několika dalších kilometrech se pro celé třínoční putování stalo příznačným, že jsem

přehlédl odbočku nebo odbočil špatně. To ale vůbec nevadilo, protože noci byly dlouhé a času na návrat na správnou cestu bylo víc než dost. Ještě za tmy jsme dorazili na pumpu ve Zlíně, kde jsme doplnili benzín a posnídali. Nebo poobědvali? Východ slunce nás zastihl při průjezdu Zlínem a pokračování směrem na Kroměřížsko, abychom už za plného slunečního svitu zaburáceli v kempu Žralok v Plumlově.
Jen co jsme nafasovali klíče od chatky, Shrek zavelel: „Jdeme na dřevo, bude se grilovat, mám naložené maso!“. Stačilo ladně plavně překonat oplocení kempu a už jsme sbírali uschlé dřevo. Zkusili jsme setnout i pár vzrostlých stromů, ale rozmysleli jsme si to, zas tolik masa Shrek nenaložil. Než jsem dolámal klestí na podpal, použil Shrek své šamanské dovednosti a už se nad ohništěm vznášel kouř z hořícího dřeva. Naložili jsme na ohniště pořádnou hromadu dřeva, abychom měli dost žhavých uhlíků na grilování, a vydali jsme se zpět k recepci sehnat chleba. S flaškou jacka jsme přisedli k několika domorodcům a zatímco nahoře na ohništi nám plným plamenem hořela vatra, posléze doutnalo dřevo a pak i chladnul popel, my jsme si debužírovali díky pohostinnosti místních obyvatel - klobásky, salám, chleba, hovězí maso na guláš a kuřecí steaky s anglickou slaninou v těstíčku. Do toho se v kempu objevili tři motorkáři z K1400, tak jsme jim prozradili naší ujetou zábavu, aby šířili zvěsti o šamanovi, parťácích a barbarském rubáši. Jen těžko se nám odcházelo od stolu, abychom se vyspali před další noční jízdou…

Za svitu měsíce jsme dopřáli ostatním dočasným obyvatelům kempu zvuk našich laděných výfuků, zejména Shrek si to užíval díky konečně opravené motorce. Nedalo se nezastavit na mostě přes zátoku na brněnském moři, přehradě Bystrc, abychom při vyprazdňování našich močových měchýřů se nepokusili zvednout hladinu přehrady. Mnohem mystičtější chvilky jsme pak zažili na místě hromadné vraždy - u devíti křížů. Shrek fotil naše motorky před těmi kříži a když kontroloval výsledek na displeji foťáku, všiml si, že kolem motorek se motají nějací duchové… „Nudíte se? Kupte si medvídka mývala!“ - ano, další zastávka byla v dalešickém pivovaru, kde se natáčel film Postřižiny. Měsíc byl stále tak úchvatný, že jsme párkrát stavěli a dopřávali si ten klid noci, kdy nám průběžně dělali společnost srnky a srnci, zajíci a sovy. Ranní mlhy převalující se na lukách v kraji rybníků nám sice trochu zhoršovaly výhled skrz plexiskla helem, ale to nemůže barbary rozházet. Svítání se přehouplo v den, my ještě nebyli v cíli druhé noční cesty a Shrek se vydal na houby. A zatímco se Shrek brouzdal lesem, já na GPSce zjistil, že lesní cesta, u které jsme zastavili, je vlastně zkratkou do další vesnice. To jsme si nemohli nechat ujít, konečně nějaká shrekotrasa!
Tak jsme si to užívali, že jsme do kempu Doubí u Třeboně dorazili až těsně před desátou a málem nám sklidili snídani. Což by byla škoda, protože snídaně byla vskutku honosná - bufet se salámy, sýry, zeleninou, ovocem, buchtami, saláty a pomazánkami. A aby toho nebylo málo, k obědu jsme si objednali králíka! Kompletní personál kuchyně tam tak zůstal jen kvůli nám dvěma, jinak by ženské byly doma, protože by dělaly jenom večeře. Tomu se říká ochota a vstřícnost k zákazníkovi! Čekání na oběd jsme si krátili já nicnedělám a Shrek vyráběním udělátka na řídítka. Po obědě trocha koupání v přilehlém rybníku a pak už zatemnit okna a spát. Když jsme se v noci vzbudili, slyšeli jsme nějaké bubnování na střechu chatky, tak jsme se pustili do šamanského zaříkávání na zahnání deště. Pravda, někdo by mohl tvrdit, že jsme chrápali, ale to by z něj mluvila neznalost a nezasvěcenost. Každopádně jsme slavili úspěch a po hodině jsme zjistili, že to snad vlastně ani nebyl déšť, ale že jenom padaly žaludy.

Tak vzhůru do třetí noci! Už cestou k rakouským hranicím se měsíc snažil vykouknout zpoza mraků a zatímco jsme stáli na hranicích, aby Shrek připevnil kameru na řídítka, obloha nad námi se rozevřela a mraky před námi prchaly dál na východ. Za měsíčního svitu jsme vyrazili do ticha rakouských vesnic, lesů a luk. Žádné policejní zátarasy se nekonaly - ani když jsme bublali pod okny policejní služebny, když jsem hledal kudy tudy dál cestou necestou. Zato lidé vybíhali z chalup a domů a kynuli nám holýma rukama a my si vychutnávali závěrečnou noc. Po rozbřesku jsme dorazili zpátky na hranice do Česka, což jsme málem nepoznali, kdybychom z houští nevytáhli ceduli tu hranici označující. A ještě jsme poradili rakouskému zbloudilému turistovi, kde je nejbližší vodní plocha neboli jezero či rybník. Pak už jen zastávka na focení v zatáčce nad Vranovem a bez velkého zdržování ke břehům novomlýnských nádrží, kde jsme u posledního panáka jacka a s doutníkem v ústech probírali zážitky a dojmy z historicky prvního barbarského rubáše. ---===---

Maartyho reportáž je sice pekná, no málo odradzujúca od účasti na tejto zvrátenosti, toš nedá mi doplniť zopár pikošiek z mojej perspektivy …
10 hodín před štartom som mal draka rozobratého na šrot 180km od Vrútok … už to vypadalo, že na Barbarský Rubáš si budem musieť požičať Triumpha. No mechanik, na ktorého som konečne natrafil bol špička … nemožné na počkanie a zázraky do troch dní … závadu, ktorú som riešil už pol roka našiel a dráčika poskladal práve včas – myslím, že toho draka by zložil aj so zaviazanými očami.

Odprevadil som teda Ivana do Kysuckého Lieskovca. Bola už tma a to jeho nádherné koncové svetlo mi neskutočne vadilo – keď k tomu pridal brzdové nevidel som nič, len jednu červenú guľu a do toho sa ešte pridal štiplavý dym z komínov kysuckých domčekov kde asi všetci práve zakúrili v pieckach. Vtedy som si pomyslel: „tak toto ma čaká ďalšie tri noci?“ … no sám som tomu neveril – šamanský bohovia boli pri mne. Ani Maarty tomu neveril, ale jeho fungl nové koncové svetlo, ktoré mu ďeň pre výjazdom zapojili a úspešne s ním absolvoval aj STK sa rozhodlo nesvietiť. Išli len smerovky – mali ste vidieť môj široký úsmev – navyše jeho brzdy vydávali taký intenzívny bzukot, že ani to brzdové svetlo nebolo potrebné – ideálny stav, tešil som sa. No aby to bolo úplne dokonalé, začalo to svietiť presne tretiu noc, keď som sa rozhodol natáčať nočnú jazdu, zapol kameru a pomyslel si … „Na tom nočnom videu by to bolo s tým koncovým svetlom asi predsa len lepšie.“
Prvú noc sme narátali 8 srniek, druhú som narátal 13 na prvých 100km – potom už som nestíhal … stále som striehol kde sa zjavia svietiace oči a bude třeba pribrzdiť. Postrehol som, že najviac sa srnky objavujú na miestach kde padajú zo stromov popri ceste jablká. Okrem toho samozrejme mačky, zajace a iné zvery – no zistil som, že nebezpečné môžu byť aj velké lietajúce dravce … kamera bežala, tak snáď jeden z Maartyho úhybných manévrov bude aj na videu.

Veľmi zle sú v noci viditeľné aj nánosy posypu a tak sme asi dva krát trošku zadriftovali, ale vzhľadom na ležérne tempo mi to nepripadalo vôbec nebezpečné. Rýchlo sme zistili, že Maartyho chabý čoprácky svetlomet nie je to pravé orechové a ideálne je jazdiť v tesnom

závese, obaja na dialkové svetlá, ktoré som ja v pravotočivých zákrutách prepínal na tlmené, aby som ho neoslnil v speťákoch … občas to aj tak nevyšlo, no vtedy zas Maarty prišiel na to, že keď sa nahne dopredu, moje svetlo v speťakoch je mimo a je to v pohode. Trasa viedla na 90% po cestách tretej triedy, takže sme za tri noci stretli asi 3 autá, čo bolo špičkové, lebo sme mohli jazdiť stále na dialkové svetlá.
Jedno ma mrzelo, že Maatry absolutne nepočul môj klakson a tým pádom nezastavil na miestach kde som chcel spraviť zopár nočných záberov s osvetleným hradom alebo iným objektom v pozadí, tak tých nočných snímkov máme pomerne málo.

Ale bolo fantasticky, napriek nepriaznivým predpovediam počasia bolo kus hviezdneho neba stále nad nami a mesiac v splne čerešničkou na torte. Pre mňa neskutočne intenzívny zážitok, úpne iného rozmeru ako všetko čo som absolvoval doteraz – ďalší ročník si rozhodne nenechám ujsť a viem, že skúsenosti z tohoto prvého budú veľmi užitočné, hlavne ak nás pôjde viac.